

Sygn. akt VI U 617/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy M. S.

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 lutego 2015 r., znak: (...)

w sprawie: A. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

1. zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. W. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 lutego 2015 r. do 31 stycznia 2018 r.,
2. stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu A. W. od dnia 1.02.2015 roku dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznana za zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. W. (- wykonujący pracę doręczyciela, posiadający wyuczony zawód elektromontera) do dnia 31.01.2015 roku był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 9.12.2014 roku złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 9.01.2015 r. uznał, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31.01.2018 r. Komisja lekarską ZUS w wydanym w dniu 9.02.2015 r. orzeczeniu nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: neurologa, reumatologa, alergologa i internisty

Biegli w wydanej opinii w dniu 10.12.2015 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- Dnę moczanową z artropatią dnawą z upośledzeniem chodu
- Astmę oskrzelową kontrolowaną lekami
- Nadciśnienie tętnicze
- Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią L5-S1 z okresowym zespołem bólowym
- Neurastenię
- Hepatopatię prawdopodobnie toksyczną w wywiadzie.

Biegli po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i analizie dokumentacji medycznej uznali, że u ubezpieczonego występuje nadal całkowita okresowa niezdolność do pracy od 01.02.2015r. do 31.01.2018r.

Przyczyną orzeczonej niezdolności do pracy jest schorzenie - dna moczanowa z

artropatią dnawą z upośledzeniem sprawności ruchowej. Zajęte są stawy kończyn dolnych, które upośledzają poruszanie się. Stan zdrowia ubezpieczonego pogarsza wieloletnia astma oskrzelowa i nadciśnienie tętnicze.

Biegli nie zgadzili się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, podzielili natomiast orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS.

-dowód; opinia biegłych k. 20-21 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż Przewodnicząca Komisji Lekarskich ZUS nie podziela opinii biegłych o całkowitej niezdolności do pracy. Z opisu badania przedmiotowego internistyczno- reumatologicznego nie wynika nasilenie u powoda zmian powodujących całkowitą niezdolność do pracy. Należy zaznaczyć, iż ubezpieczony podczas badania przez Komisję Lekarską ZUS był aktywny zawodowo- pracował jako portier.

Wobec powyższego pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej. W przypadku odmowy uwzględnienia przedmiotowego wniosku, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną oraz po przeprowadzeniu stosownego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Stanowisko biegłych jest zbieżne w całości z orzeczeniem Lekarza Orzecznika, który uznał, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31.01.2018 r.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 2 cytowanego przepisu osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego w dalszym ciągu schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na okres wskazany w opinii biegłych. Wskazać też należy, że opinia biegłych zbieżna jest w całości w treścią orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie przez Lekarza Orzecznika ZUS.

W przypadku ubezpieczonego fakt wykonywania przez niego pracy portiera nie wyklucza przyznania prawa do renty, bowiem przepisy prawa ubezpieczeniowego nie uwarunkowują przyznania renty od niepozostawania w zatrudnieniu a, zdaniem Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy portiera nie oznacza poprawy w jego stanie zdrowia a jedynie stanowi konieczność życiową osoby w takiej, jak ubezpieczony, sytuacji.

Jak z powyższego wynika ubezpieczony spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekał w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żadanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek